

Nr. 1. Januar 2011

Om registeret til årgang 2008 - 2010

Nyt fra lokalforeningerne

1. Menneskerettigheder - Asyl - Tilbagesendelse til Iran - Svenske sag
2. Menneskehandel - Rufferi - Frifindelse
3. Menneskerettigheder - Nedværdigende behandling - Asyl - Græsk sag
4. Ordensbekendtgørelsen - Zoneforbud
5. Menneskerettigheder - Retfærdig rettergang - Forsvarerbeskikkelse - Videolinks - Russisk sag
6. Vold, grov mod politiet - Frifindelse - Færdselsloven
7. Tyveri - Beviser, DNA som eneste bevis - Frifindelse
8. Advokater - God advokatskik - Bistandsadvokater, der lader klient og pårørende læse alle akter - Irettesættelse - Frister
9. Våben - Knive - Bøde - Langvarig sagsbehandling
10. Uagtsom legemsskade - Færdselssag - Højresving - Frifindelse i landsretten - Langvarig sagsbehandling - Menneskerettigheder - Sagsomkostninger
11. Varetægtsfængsling - Gentagelsesfare - Proportionalitet - Røveri, butik-

LANDSFORENINGEN AF FORSVARSADVOKATER

Amagertorv 11, 3.
1160 København K, Telefon 3315 0102
Telefax 3314 1933

Register til årgang 2008-2010

Da tidsskriftet fortrinsvist er elektronisk, har det ikke noget formål at lægge registeret ud som elektronisk tekst - det vil blot forstyrre søgningen, således at man havner i et register frem for den underliggende tekst.

Men registeret findes indlagt som pdf-fil. Det hedder hæfte 13 i 2010.

Nyt fra lokalforeninger

Foreningen af beskikkede advokater i København lægger ud, men Landsforeningens Meddelelser modtager også gerne korte bidrag af almen interesse fra andre lokalforeninger.

Københavnforeningens bestyrelse består af: Sysette Vinding Kruse (formand), Carsten Fentz, Jacob Kiil, Lise Holten, Hanne Reumert og Kristian Mølgaard.

Efter et overfald på en forsvarer under et klientbesøg i Politigårdens fængsel før jul kan man nu få udleveret en overfaldsalarm ved besøg der. Bestyrelsen anbefaler at man altid medtager en sådan ved besøg.

Kontaktudvalget er ved at udarbejde en notits om opgavefordelingen i forbindelse med fremstilling af arrestanter i Københavns Byret. Notitsen skal omhandle hvem der har ansvar for sikkerheden under et retsmøde, kontakt med øvrige tiltalte, evt. pårørende etc. Kontaktudvalget består af repræsentanter for forsvarerne, dommerne i Københavns byret, anklagerne og fængselsvæsenet og holder møde 2 gange om året. Frederiksberg ret har et tilsvarende udvalg.

Skal man tage et fængselsbesøg for en kollega, kræver det skriftlig fuldmagt fra klienten til forevisning i Vestre fængsels besøgsafdeling.

Landsforeningens Meddelelse 1/2011

Menneskerettigheder - Asyl - Tilbagesendelse til Iran - Svensk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 3

En iransk asylsøger i Sverige fik afslag på sin ansøgning og klagede til Menneskerettighedsdomstolen, idet han gjorde gældende, at en tilbagesendelse til Iran ville indebære en reel risiko for, at han ville blive arresteret og undergivet umenneskelig be-

handling og tortur i strid med art. 3. Domstolen gav, efter først at have anmodet om opsættende virkning, klageren medhold.

Klageren havde fremlagt lægeattest på, at han havde været udsat for tortur. Selv om det ikke var en specialisterklæring, var det op til Migrationsværket at afklare en eventuel tvivl herom.

Baggrundsoplysninger gav klart indikation for, at de iranske myndigheder jævnligt tilbageholdt og mishandlede personer, der deltog i fredelige demonstrationer - ikke alene højt profilerede personer.

Domstolen fandt klagerens forklaring konsistent med baggrundsoplysningerne og fandt, at klageren havde underbygget sine anbringender om, at han havde været tilbageholdt og tortureret af myndighederne efter en demonstration i juli 2001.

Hvis iranere sendes tilbage uden dokumentation for, at de er udrejst legalt, risikerer de at komme i myndighedernes søgelys, hvorfor domstolen fandt det sandsynligt, at klageren, der var uden rejsedokumenter, kunne risikere, at hans fortid blev afsløret, og at der var en reel risiko for, at han blev tilbageholdt og udsat for en behandling, som ville udgøre en krænkelse af art. 3.

Klageren havde ikke forlangt erstatning, men blev tillagt sagsomkostninger.

R.C. mod Sverige, app. 41827/07, 9/3 2010

Der henvises til ovennævnte resumé. Det er en kammerafgørelse med 7 dommere, hvoraf én dissenterede. Dommen er på 20 sider og kan findes på domstolens hjemmeside på engelsk.

Landsforeningens Meddelelse 2/2011

Menneskehandel - Rufferi - Frifindelse

Straffelovens § 228 og § 262 a

A og B var tiltalt for menneskehandel ved at have transporteret østeuropæiske prostituerede til Danmark og truet dem med pistol. En af pigerne P₁ påstod 100.000 kr. i torterstøtning. Retten frifandt A og B herfor, idet P₁ havde afgivet divergerende forklaringer om, hvorvidt der havde været anvendt tvang mod hende, og det smittede af på troværdigheden med hensyn til de øvrige forhold. Bevisførelsen i øvrigt indicerede, at A og P₁ på alle måder optrådte og fremstod som kærester, og at det var P₁'s eget valg at ernære sig ved prostitution.

Den anden pige, P₂, forklarede, at det var P₁, der ordnede det hele og forberedte P₂ på, at hun skulle være prostitueret i Danmark, mens B prøvede at tale P₂ fra det.

Forholdet med pistolen var heller ikke bevist.

Et sidste forhold med forsøg på menneskehandel med en unavngiven kvinde, der fra Tyskland skulle transporteres til Danmark, førte også til frifindelse. P₂ forklarede, at det var hendes søster - hun arbejdede allerede som prostitueret i Tyskland og skulle kun udføre det samme i Danmark, hvis hun selv ville.

B blev alene idømt en bøde efter våbenloven for besiddelse af en strømpistol og en totenslæger.

Retten på Frederiksberg nr. 2-773/2010, 31/5 2010

A på 25 år og B på 26 år var tiltalt for menneskehandel efter straffelovens § 262 a, stk. 1,

B, ved i sommeren 2008 at have udnyttet P₁'s sårbare stilling ved at have transporteret og huse hende med henblik på kønslig usædelighed, idet han i Amsterdam tvang hende ind i en bil og derefter holdt hende indespærret i en campingvogn og transporterede hende til Danmark, hvor hun skulle arbejde som prostitueret.

A, ved i perioden frem til oktober 2009 at have udnyttet P₁'s sårbare stilling ved at modtage, huse og transportere hende til kønslig usædelighed for 1.500 - 2.000 kr. pr. kunde. Her var tillige tiltalt for rufferi.

I forhold 3 var begge tiltalt for menneskehandel ved i september/oktober 2009 at have transporteret P₁ og P₂ fra Bulgarien via Tyskland til Danmark, hvor pigerne skulle arbejde som prostituerede.

I forhold 4, begge for trusler ved i oktober 2009 at have truet P₁ og hendes danske ven med en pistol.

I forhold 5, B for overtrædelse af våbenloven ved i november 2009 at have været i besiddelse af en strømpistol og en totenslæger.

Endelig i forhold 6 forsøg på menneskehandel ved i oktober 2009 at have udnyttet en unavngiven kvindes sårbare stilling, idet B skulle have forsøgt at transportere hende

fra Tyskland til København med henblik på at udnytte hende til kønslig usædelighed, hvilket forehavende mislykkedes, da han blev anholdt af det tyske politi.

Byretsdommen, der er upåanket, er på 20 sider og gengives stærkt forkortet. Begge nægtede sig skyldige, dog erkendte B forhold 5.

Det fremgik bl.a. af A's forklaring, at han havde truffet P₁ via B, idet de sidstnævnte begge kom fra Holland, hvor P₁ havde arbejdet som prostitueret. P₁ blev i Danmark, da B rejste tilbage til Bulgarien, og hun begyndte at arbejde som prostitueret. A hjalp hende med at sætte annonce i Ekstrabladet. A var chauffør for hende. Han fik halvdel af, hvad hun tjente den første måned. Herefter sagde han, at der ikke var noget, der hed dit og mit. De boede sammen og blev kærester ca. en måned efter, at hun kom til Danmark.

Sommeren 2009 var han med P₁ i Bulgarien. De kørte i B's bil. Der var en pige (P₂) med i bilen. Hun skulle også arbejde som prostitueret. Han havde ikke truet P₁ med pistol.

I de 15 - 16 måneder, de boede sammen, rejste P₁ fire-fem gange til Bulgarien. (Stærkt forkortet referat, ER).

B forklarede bl.a., at han kendte P₁ fra Bulgarien. A og P₁ var kærester, og P₁ arbejdede som prostitueret i Holland, inden hun kom til Danmark. Hun ville væk fra sin alfons i Holland. P₁ fortalte B, at hun også havde arbejdet som prostitueret i Bulgarien. Efter udflugten til Bulgarien i oktober 2009 ville P₁ selv gerne tilbage til Danmark.

B var selv kæreste med P₂ - de kom fra samme by i Bulgarien. Han havde ikke truet P₁ med pistol.

P₁, der tidligere havde afgivet indenretlig forklaring i oktober 2009, forklarede den gang bl.a., at hun i hjemlandet og andre lande havde arbejdet som rengøringsassistent. I Holland kunne hun ikke tjene nok penge, så hun begyndte at arbejde som prostitueret. Det var noget, hun selv fandt på. På vej hjem fra arbejde kom to mænd og trak hende ind i en bil. Det var ikke frivilligt. Hun blev indlogeret i en campingvogn i 3-4 dage. Den ene af mændene var B. De planlagde at tage hende til Danmark. Hun vidste ikke, hvad hun skulle her, men hun blev solgt til en tyrker for 2.000 € Tyrkeren havde A som ven. A kørte hende rundt. Afhørte fik ikke penge for at arbejde som escortpige.

Efter 2-3 måneder flyttede hun sammen med A. Hun havde intet valg. Hun blev solgt til A for 45.000 kr. Hun var i Bulgarien i august/september 2009. Hun havde en dansk kæreste, der gav hende penge hertil. A fandt hende i Bulgarien og tvang hende ind i en bil, hvor hun sammen med A, B og en pige (P₂) kørte til Danmark.

Under hovedforhandlingen vedstod hun delvist sin forklaring og fastholdt, at hun havde arbejdet uden alfonns i Holland. Når hun havde overført penge til en person i Holland, var det kun et lån. Hun blev afhørt indgående om en dansk ven, som hun nu boede sammen med. Hun havde ikke arbejdet som prostitueret, siden hun forlod A. Vidnet kunne ikke sige, at A havde bortført hende. Hendes pas var fundet hos hendes danske ven.

P₂ forklarede bl.a., at hun kom til Danmark sammen med A, B og P₁ i slutningen af september 2009. De første to uger, efter de var kommet til Danmark, lavede de ikke noget. P₁ ordnede det hele, ligesom hun forberedte P₂ på, at hun skulle arbejde som prostitueret i Danmark. Dette var, selv om B prøvede at tale P₂ fra dette. P₂ havde tidligere været prostitueret i Belgien.

P₂ forklarede herefter om søsteren i Tyskland, der også skulle have været til Danmark, og som tidligere havde arbejdet som prostitueret. Vidnet vidste ikke, om P₁ skulle få opholdstilladelse i Danmark for at vidne i retten. P₁'s anmeldelse blev af P₂ betegnet som falsk. P₁ og A opførte sig som kærestes, og hun sendte ham hele tiden sms'er.

En dansk kvinde K forklarede bl.a., at hun lærte A og P₁ at kende i sommeren 2008. Vidnet fik det indtryk, at de arbejdede sammen med prostitution, og at de var kærestes. P₁ var prostitueret af egen fri vilje. Det sagde hun selv til vidnet. Vidnet havde nogle gange hjulpet P₁ med annoncer i Ekstrabladet.

To venner af A betegnede ligeledes A's og P₁'s forhold som et kæresteforhold.

Rettenns begrundelse og afgørelse

"Forhold 1

P₁ har under sagen afgivet divergerende forklaringer om, hvorvidt der i et bestemt tilfælde var blevet anvendt tvang overfor hende. Selv om det nævnte tilfælde ikke vedrører forhold 1 finder retten det imidlertid på denne baggrund betænkeligt at tillægge P₁'s forklaring en så afgørende vægt imod tiltaltes forklaring, at det alene på baggrund heraf kan anses for bevist, at der er anvendt ulovlig tvang, frihedsberøvelse, trusler, retsstridig fremkaldelse, bestyrkelse eller udnyttelse af en vildfarelse eller an-

den utilbørlig fremgangsmåde over for P₁ i forbindelse med hendes rejse til Danmark og efterfølgende ophold og arbejde som prostitueret her. Tiltalte frifindes derfor i dette forhold.

Forhold 2

Ingen af de afgivne vidneforklaringer støtter, at der er anvendt ulovlig tvang, frihedsberøvelse, trusler, retsstridig fremkaldelse, bestyrkelse eller udnyttelse af en vildfarelse eller anden utilbørlig fremgangsmåde overfor P₁. Alle vidnerne har således forklaret, at tiltalte og P₁ på alle måder optrådte og fremstod som værende kærestepar, ligesom det efter P₁'s egen forklaring, som på dette punkt ligeledes støttes af vidnerne forklaringer, må lægges til grund, at hun efter eget valg ernærede sig ved prostitution, og at hun ønskede at fortsætte hermed for at tjene flere penge, uagtet hun havde flere muligheder, herunder blandt andet med hjælp fra vidnet K, for at forlade tiltalte og derved komme ud af sin situation. På denne baggrund frifindes tiltalte i dette forhold.

Forhold 3

P₁ har ændret sin forklaring om, at hun var blevet tvunget med i tiltalte A's bil, og det må således efter hendes forklaring under hovedforhandlingen lægges til grund, at hun frivilligt kørte med. Det må endvidere efter forklaringerne lægges til grund, at både hun og P₂, hvis de havde ønsket det, havde mulighed for at flygte fra de tiltalte, og endelig fremgår det af P₂'s forklaring, at det hele skete på grund af P₁, som ordnede det hele og forberedte P₂ på, at hun skulle være prostitueret i Danmark, mens B på den anden side prøvede at tale hende fra det. Herefter finder retten det ikke godtgjort, at gerningsindholdet i straffelovens § 262 a, stk. 1, er opfyldt for nogen af de tiltaltes vedkommende, hvorfor de frifindes i dette forhold.

Forhold 4

Retten finder det ikke ved P₁'s forklaring mod de tiltaltes forklaringer bevist, at de tiltalte fremtog en pistol. Som følge heraf frifindes de tiltalte i dette forhold.

Forhold 5

Tiltalte har erkendt den ulovlige våbenbesiddelse på bopælen. I mangel af anden bevisførelse herom findes tiltalte alene skyldig i overensstemmelse med sin erkendelse.

Forhold 6

P₂ har forklaret, at den omhandlede kvinde er hendes søster, som de ville hjælpe, og som i den forbindelse blot skulle videre til Bulgarien. Det må efter forklaringerne lægges til grund, at kvinden allerede arbejdede som prostitueret i Tyskland, og tiltalte har forklaret, at kvinden kun skulle arbejde som prostitueret i Danmark, hvis hun selv ville. På det således foreliggende grundlag finder retten det ikke med tilstrækkelig sikkerhed godtgjort, at tiltalte havde forsæt til overtrædelse af straffelovens § 262 a, stk. 1, hvorfor tiltalte frifindes i dette forhold.

Straffen for B fastsættes til en bøde på 3.000 kr., subsidiært fængsel i 6 dage, jf. våbenlovens § 10, stk. 3, jf. § 4, stk. 2, nr. 4 og 6, jf. bkg. nr. 997 af 19. oktober 2009 § 44, stk. 1 og 4, jf. § 15, stk. 1, nr. 9 og nr. 10.

De tiltalte frifindes for påstanden om udvisning.

De tiltalte frifindes for påstanden om at skulle betale tortgodtgørelse."

- oo0oo -

De tiltalte havde været varetægtsfængslet i ca. 7 måneder.

Landsforeningens Meddelelse 3/2011

Menneskerettigheder - Nedværdigende behandling - Asyl - Græsk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 3

Palæstinenser AA kom til Grækenland som bådflugtning i 2007 og blev tilbageholdt i et asylcenter i 3 måneder på øen Samos. De sanitære forhold var utilstrækkelige, centret overbelagt, og sundhedspersonalet kunne ikke kommunikere med de frihedsberøvede på grund af manglende tolk. Menneskerettighedsdomstolen slog fast, at de generelle forhold i centret og forsinkelse med at overføre klager til et hospital udgjorde en nedværdigende behandling af klager i strid med art. 3.

AA mod Grækenland app. 12186/08, 22/7 2010

Se nærmere på domstolens hjemmeside eller EU & Menneskeret 2010.353.

Landsforeningens Meddelelse 4/2011

Ordensbekendtgørelsen - Zoneforbud

Ordensbekendtgørelsens § 6

I Lf. Medd. 95/2010 er gengivet to afgørelser, den første, en byretsdom af 25/8 2010 viser sig at være blevet anket af anklagemyndigheden, så en 18-årig fik ændret sin dom til samfundstjeneste til 5 måneders ubetinget fængsel (men så kan han jo prøve at ansøge om fodlænke, tilføjer redaktøren). Afgørelsen vil blive bragt i et senere hæfte.

3 nye byretsafgørelser kommer her.

T, der var tidligere straffet for bl.a. overtrædelse af zoneforbud og hashhandel, var nu tiltalt for 14 rene overtrædelser af zoneforbud og blev idømt 3 måneders fængsel.

J, der blev dømt for 3 forhold og 17 g hash, blev idømt 20 dages fængsel.

M blev for 8 overtrædelser inden for 8 dage idømt 30 dages fængsel.

1) Københavns Byret SS 3-21528/2010, 19/10 2010

T var tiltalt for 14 overtrædelser af ordensbekendtgørelsens § 18, stk. 2, jfr. § 6, stk. 4, ved nogle nærmere angivne dage i september 2010 at have opholdt sig i Jægersborggade, selv om han af politiet den 31/8 2010 for en 3-måneders periode var meddelt forbud mod dette.

Der var påstand om frihedsstraf. T påstod frifindelse.

Han forklarede bl.a., at han ikke havde råbt noget, herunder ikke "wobbob", da politiet dukkede op. Hans forældre boede i Jægersborggade (xx), hvor han overnattede nogle gange. Han havde selv en lejlighed i et andet kvarter i København. Om mange af forholdene forklarede han i øvrigt, at han var ude at lufte hund.

En politibetjent forklarede bl.a., at han havde hørt T råbe "wobbob" flere gange - et advarselsråb blandt hashhandlere. T var en særdeles kendt hashhandler i Jægersborggade. En person skal som minimum have taget ophold i 5 minutter, før vidnet skriver den pågældende for overtrædelse af forbuddet.

4 andre betjente afgav forklaring om deres iagttagelser.

T havde en tidligere dom fra juni 2010 for overtrædelse af bl.a. ordensbekendtgørelsen, våbenloven og lov om euforiserende stoffer med fængsel i 3 måneder.

Retten fandt T skyldig efter tiltalen og fastsatte straffen til fængsel i 3 måneder.

Retten bemærkede vedr. skyldspørgsmålet:

"Retten har i alle forhold fundet det bevist, at tiltalte har færdedes eller taget ophold i strid med det meddelte forbud. Retten har herved lagt vægt på det af vidnerne forklarede om deres observationer af tiltaltes færden."

Vedr. strafudmålingen:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren og omfanget af den begåede kriminalitet."

- oo0oo -

Tilsyneladende er straffen udmålt ved nærmest absolut kumulation. En anklager har på dommen lavet et lille regnestykke: $14 \times 7 = 98$ nedrundet til 90 dage.

Samme regnestykke er ikke anvendt i dommen under pkt. 3.

2) Københavns Byret SS 4-22239/2010, 27/10 2010

J var tiltalt for 4 overtrædelser af ordensbekendtgørelsens § 18, stk. 2, jfr. § 6, stk. 4, ved i september/oktober 2010 at have opholdt sig i Jægersborggade, trods et forbud den 16/9 2010. Han var derudover tiltalt for den 29/9 2010 at have været i besiddelse af 17 g hash med henblik på videresalg.

J nægtede sig skyldig. Et par af gangene havde han besøgt en kammerat i Jægersborggade. Hashen var til eget brug.

Retten frifandt i det ene forhold, hvor den rapportoptagende betjent ikke kunne huske episoden, men dømte i de øvrige forhold efter betjentenes forklaringer, herunder at J var i færd med at overdrage to poser hash til en ukendt person på et sted, hvor der normalt foregår salg af hash. Hashen var opdelt i små klumper i pølsemansposer og sølvpapirskugler.

Straffen blev fastsat til 20 dages fængsel.

Retten bemærkede:

"Det følger af forarbejderne til lov nr. 501 af 12. juni 2009, at udgangspunktet er, at der i et 1. gangstilmælde for overtrædelse af ordensbekendtgørelsens § 6, stk. 4 skal idømmes en ubetinget frihedsstraf på 7 dages fængsel.

Retten har ved strafudmålingen på den ene side lagt vægt på, at der er tale om 3 overtrædelser af ordensbekendtgørelsens § 6, stk. 4 inden for kort tid og på den anden side, at tiltalte ikke tidligere er straffet for ligeartet kriminalitet. Henset til karakteren og omfanget af den begåede kriminalitet har retten ikke fundet grundlag for at fravige udgangspunktet om, at straffen skal være ubetinget."

3) Københavns Byret SS 2-22637/2010, 10/11 2010

M var tiltalt for 8 overtrædelser af ordensbekendtgørelsens § 18, stk. 2, jfr. § 6, stk. 4, inden for 8 dage i september/oktober, trods et forbud den 21/9 2010.

M nægtede sig skyldig. Hverken hans eller politifolkenes forklaringer er gengivet i dommen. Der var indhentet en personundersøgelse, hvorefter han var egnet til samfundstjeneste. M forklarede bl.a., at han var flyttet til Jægersborggade og skulle være far om 8 måneder.

Retten lagde til grund, at M var bekendt med zoneforbuddet. Straffen blev udmålt til fængsel i 30 dage.

Retten bemærkede:

"Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren af forholdene og antallet af disse, samt det tidsrum indenfor hvilket forholdene er begået."

Landsforeningens Meddelelse 5/2011

Menneskerettigheder - Retfærdig rettergang - Forsvarerbeskikkelse - Videolinks - Russisk sag

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6

S blev snydt for en forsvarer under en ankebehandling i 2002, hvor han kun deltog gennem videolink. Efter at han klagede til Menneskerettighedsdomstolen i 2003, fik han i 2007 genoptaget ankebehandlingen, denne gang ved, at han - stadig via videolink - blev præsenteret for en beskikket forsvarer, som han så kunne få 15 minutters uforstyrret samtale med. Det var ikke godt nok og indebar en krænkelse af art. 6, stk. 3 c, sammenholdt med stk. 1.

Sakhnovskiy mod Rusland, app.nr. 21272/03, 2/11 2010, Storkammersag

Russeren Sergey V. Sakhnovskiy, herefter S, indbragte i 2003 en klage over krænkelse af art. 6, stk. 1 og 3, som følge af, at han ikke under behandlingen af anke i en straffesag havde fået fri proces, og at han havde været ude af stand til at forsvare sig effektivt, idet han udelukkende havde kommunikeret med ankeinstansen via videolink.

I en kammerafgørelse fra 15/11 2009 fastslog Menneskerettighedsdomstolen, at klageren ikke havde modtaget effektiv juridisk bistand under ankesagen, men afviste resten af klagen. Den russiske regering bad om at få sagen henvist til Storkammeret, hvor sagen blev domsforhandlet den 20/1 2010.

S blev i 2001 sigtet for at have dræbt sin far og onkel, men nægtede sig skyldig. Han blev idømt 18 års fængsel og ankede bl.a. under henvisning til rettergangsfejl og at vidnerne var blevet truet af politiet. Han anmodede om ombeskikkelse af forsvareren, da denne ikke kunne møde på grund af en anden sag.

På et ukendt tidspunkt fik S at vide, at hans deltagelse i ankebehandlingen ville foregå pr. videolink. S bad to gange i juli 2002 om at være personligt til stede, da videolink ikke ville give ham tilstrækkelig mulighed for at deltage i ankebehandlingen.

Den 16/10 2002 bestemte Højesteret, at fængslet skulle arrangere videolinket til ankesagen den 31/10 2002. På denne dag blev ankesagen foretaget med videolink. Der var ingen forsvarer til stede. Retten afviste anken.

S blev ved med at klage de følgende måneder, også til anklagemyndigheden. Højesteret afviste at genoptage sagen, trods gentagne henvendelser, senest i december 2003. Senere henvendelser blev returneret ubesvarede.

I 2007 besluttede man imidlertid at genoptage ankesagen, idet Højesteret nu fandt, at S's ret til juridisk assistance var blevet krænkede. S bad igen om at være personligt til stede under ankebehandlingen. Retten fandt, at videolink var tilstrækkelig. S blev af Højesteret (via videolinket) præsenteret for den beskikkede forsvarer F, som opholdt sig i retslokalet, og man gav dem 15 minutter fortrolig samtale, før ankebehandlingen blev påbegyndt.

S afviste bistanden fra den beskikkede forsvarer, idet han krævede et personligt møde med denne.

Højesteret noterede sig, at der ikke var nogen uoverensstemmelse mellem S og F, og at S ikke bad om en anden beskikket forsvarer og havde afslået at antage en valgt forsvarer, hvorefter man afviste S's indsigelser mod den juridiske bistand. Med hensyn til det materielle i anken, blev afgørelsen fra 2001 stort set stadfæstet - dette gjaldt også strafudmålingen.

Den russiske regering gjorde bl.a. gældende, at S havde fået oprejsning i og med, at S i 2007 havde modtaget juridisk bistand og herefter ikke mere var forurettet.

Kammerretten var nået til, at S ikke havde mistet sin status som forurettet. Ankebehandlingen i 2007 krænkede også S's ret til "at forsvare sig personligt eller ved bistand af en forsvarer, som han selv har valgt ..."

Storkammeret nåede til, at det ikke var tilstrækkeligt, at man gav S mulighed for at få genoptaget ankebehandlingen, når man ikke var indstillet på at redressere de påberåbte fejl. Nationale russiske sager bliver ofte genoptaget, når myndighederne erfarer, at sagerne er indbragt for Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol. Det betog ikke i sig selv S hans status for forurettet. Herefter vurderede man, om S havde frafaldet sin ret til forsvarer, sådan som regeringen gjorde gældende. Storkammeret fandt i lighed med kammerretten, at S's optræden samt forsvareren F's passivitet ikke fritog myndighederne for deres ansvar for, at S fik et effektivt forsvar.

Med hensyn til videolinket, gentager domstolen, at denne form for deltagelse i forhandlingen ikke i sig selv er uforenelig med en retfærdig og offentlig rettergang, men man må sikre, at klageren er i stand til at følge forhandlingen uden tekniske vanskeligheder, og at en effektiv og fortrolig kommunikation med advokaten stilles til rådighed.

Der var enighed om, at ankebehandlingen i 2002 ikke levede op til art. 6, stk. 3 c. Spørgsmålet var så, hvad der skete i 2007. Domstolen gennemgår fra præmis 101 nogle tidligere afgørelser, men lægger vægt på, at regeringen ikke havde givet en forklaring på, hvorfor man handlede, som man gjorde i 2007. Ganske vist var S fængslet i Novosibirsk, og ankebehandlingen fandt sted i Moskva, men man kunne have sørget for forudgående kontakt, evt. telefonisk, inden domsforhandlingen eller ladet en forsvarer fra Novosibirsk besøge S og overvære forhandlingen ved hans side.

Konklusionen blev, at Højesteret ikke på tilstrækkelig måde havde sikret S et effektivt forsvar i 2007.

Menneskerettighedsdomstolen fandt herefter ikke anledning til særskilt at overveje, om deltagelse via videolink var en krænkelse af art. 6.

Konklusionen blev, at ankebehandlingen i 2007 indebar en krænkelse af art. 6, stk. 3 c, sammenholdt med stk. 1, hvorfor den ikke reparerede på ankesagen fra 2002, hvor ansøger heller ikke fik effektiv juridisk bistand.

Ansøger fik tillagt 2.000 € i torterstatning og nogle beskedne sagsomkostninger.

Afgørelsen er énstemmig og på 19 tættrykte sider.

Landsforeningens Meddelelse 6/2011

Vold, grov mod politiet - Frifindelse - Færdselsloven

Straffelovens § 119 og § 245, færdselslovens § 3

T var tiltalt for de ovennævnte bestemmelser ved at have påkørt en politiassistent P med sin motorcykel med en hastighed på 20 km/t, hvilket medførte, at P hang fast på motorcyklen over en strækning på 6 - 10 m, hvorefter motorcyklen væltede. T erkendte en færdselsforseelse, men nægtede overtrædelse af straffeloven.

Efter en udførlig bevisførelse nåede retten til, at en patruljebil havde kørt så tæt på T, at han kun kunne køre fra stedet, hvis han først trak motorcyklen tilbage. P var kommet ud fra patruljebilen og ind foran T. Retten fandt efter en samlet bedømmelse det ikke bevist, at T havde forsæt til andet og mere end at køre fra politiet - efter vidnernes forklaring med en hastighed på mellem 10 og 20 km/t.

T blev derfor frifundet for overtrædelse af straffeloven, men blev på sin erkendelse dømt for overtrædelse af færdselslovens § 3 med en bøde på 500 kr. Det offentlige skulle bære sagens omkostninger.

Københavns Byret SS 1-22632/2010, 29/11 2010

T på 27 år var tiltalt for overtrædelse af de ovennævnte bestemmelser ved i august 2010 at have kørt under tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden og på særlig hensynsløs måde, samt at have overfaldet politiassistent P, idet T, efter at P havde givet tegn til og beordret T til at standse, gassede motorcyklen op og under acceleration forsætligt påkørte P med en hastighed på ca. 20 km/t, hvilket medførte, at P hang fast på motorcyklen under kørslen fremad over en strækning på 6 - 10 m, hvorefter motorcyklen væltede.

Der var påstand om fængselsstraf og ubetinget frakendelse. T erkendte sig skyldig i overtrædelse af FL § 3, stk. 1, men nægtede sig i øvrigt skyldig.

T, to politiassistenter og tre øvrige vidner afgav forklaring, der er udførligt gengivet i dommen (men ikke her).

T havde kørt hurtigt og larmende med en ven på en anden motorcykel. Mens de holdt i en venstresvingsbane, kørte en politibil ind foran dem, således at den holdt 2-3 m fra dem og skråt foran. T skubbede motorcyklen lidt tilbage for at kunne køre udenom. Lige i det øjeblik, han kom udenom, så han en betjent komme ud - lige foran ham. Han bremsede straks op, men kunne ikke sige med sikkerhed, om han nåede at bremsede fuldstændigt op, men det var hans hensigt. Betjenten greb fat i hans arm, hvorved T kom så meget i bevægelse, at han kom til at gasse op, og motorcyklen kørte 5-6 m frem, uden det var hensigten.

P forklarede bl.a., at man var kørt efter de to motorcykler uden blink og signal. P's kollega besluttede at køre op foran de to motorcyklister, så tæt som muligt. De holdt så tæt, at P's kollega ikke umiddelbart kunne åbne dørene på venstre side. P steg straks ud af bilen og kunne se, at T stemmede cyklen tilbage med benene og gassede op. Det var ikke muligt at få øjenkontakt på grund af det mørke visir på T's hjelm. T kørte frem med måske 20 km/t og forsøgte ikke at undvige vidnet og bremsede heller ikke ned. P greb fat i T's arm og forsøgte at vælte T ned på siden, hvilket lykkedes, og han blev anholdt ved brug af håndjern og peberspray.

P blev ved påkørslen ramt af forhjulet på højre skinneben, og de to bankede hovederne mod hinanden, således at P fik et blått øje.

P's kollega, R, havde ligeledes været passager i politibilen og havde også set T skubbe motorcyklen tilbage for at komme uden om politibilen. R og P havde begge råbt stop. R så da, at T satte i 1. gear og kørte frem. Det gav et ryk i motorcyklen, og den kørte direkte ind i P. Den kørte frem med lav hastighed.

Den anden motorcyklist vedgik, at de havde kørt frisk til. Ca. 10 sekunder efter, at de holdt for rødt, kom der en politibil med fuld fart op foran dem og holdt tæt på T. Alle tre betjente kom ud af bilen. T trak sin motorcykel tilbage med benene for at køre udenom. Idet T kørte frem, sprang en betjent på ham. Motorcyklen kørte med meget lav hastighed frem, men under masser af larm. Vidnet hørte ikke, at der blev råbt noget. Det er meget svært at høre noget, når man har hjelm på.

En tilskuer S forklarede bl.a., at begge parter var aktive i forbindelse med påkørslen. Motorcyklisten havde en intention om at køre udenom, men ikke om at påkøre betjenten.

En anden tilskuer K forklarede bl.a., at betjenten kom direkte hen mod motorcyklen, og motorcyklen kørte direkte hen mod ham. Hun opfattede det som en påkørsel, men man kunne også sige, at betjenten var i vejen. Hun havde ingen erindring om, at støjniveauet ændrede sig.

Det fremgik af en motorcykelinstruktørs erklæring:

"L forklarede, at bremsegreb sad i højre side som gashåndtaget. Efter L's vurdering var det ikke usandsynligt, at sigtede havde kommet til at give utilsigtet gas, idet hans arme blev trykket ind mod hans krop. Det var ej heller usandsynligt, at sigtede havde bremset inden påkørslen."

Politiassistenten havde fået blodudtrædninger på kind og øjenlåg og en hudafskrabbning på skinnebenet.

Rettenns begrundelse og afgørelse

"Retten lægger til grund, at patruljebilen kørte så tæt ind foran tiltalte, at han kun kunne køre fra stedet, hvis han først trak motorcyklen tilbage. Det lægges endvidere til grund, at P kom ud fra forreste passagersæde, og idet han bevægede sig hen imod det bageste af patruljebilen gennem patruljebilens ruder så, at tiltalte trak motorcyklen tilbage. Det lægges videre til grund, at tiltalte på grund af hjelm og motorcykelstøj ikke ville kunne høre tilråb. Retten lægger således til grund, at der dels var meget kort afstand mellem tiltalte og det bageste af patruljebilen, dels at der var meget kort tid at reagere på, fra han ville køre fra stedet til P kom ud bag patruljebilen og ind foran ham. Retten finder efter en samlet bedømmelse af vidneforklaringerne herefter ikke, at det med den fornødne sikkerhed til domfældelse i en straffesag er bevist, at tiltalte havde forsæt til andet og mere end at køre fra politiet. Den omstændighed, at motorcyklen efter påkørslen i hvert fald ifølge nogle af vidnerne lød som der blev gasset op, kan meget vel tilskrives, at P havde fat i tiltaltes højre arm med sin venstre arm, mens tiltalte koblede ud og bremsede samtidig, hvilken antagelse i øvrigt støttes af den omstændighed, at tiltalte ikke på noget tidspunkt ifølge vidnerne kørte mere end mellem 10 og 20 km/t.

Tiltalte frifindes for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og § 245, stk. 1, men dømmes efter sin erkendelse efter færdselslovens § 3, stk.1.

Tiltalte T straffes efter færdselslovens § 118, stk. 1, jf. § 2, stk. 1, med en bøde på 500 kr.

Forvandlingsstraffen er fængsel i 4 dage."

Tyveri - Beviser, DNA som eneste bevis - Frifindelse

Straffelovens § 276

T var tiltalt for 2 indbrud og nægtede sig skyldig i begge, men blev dømt i byretten. I landsretten erkendte han det indbrud, hvor der var fundet blod, men nægtede indbruddet, hvor der var fundet et cigaretskod. Han blev herefter frifundet for det sidste indbrud, da DNA-beviset ikke kunne stå alene.

VL 9. afd. S-1041-10, 29/11 2010

T på 26 år var tiltalt for 2 indbrudstyverier, henholdsvis i september 2008 fra en landejendom og i oktober 2009 fra en villa.

Anklagemyndigheden nedlagde påstand om en ubetinget fællesstraf af ikke under 1 års varighed.

T nægtede sig skyldig. Han var tidligere straffet adskillige gange for berigelseskriminalitet, senest i 2007 og 2008, og blev prøveløsladt den 15. oktober 2009 med en reststraf på 219 dage.

Det hed om beviserne i sagen:

"Det fremgår af Retsgenetisk afdelings erklæringer af 17. december 2008 og 30. december 2009, at resultaterne af undersøgelserne viser, at DNA-materialet fundet på gerningsstederne stammer fra samme person, og at der er sammenfald med DNA fra tiltalte.

Retsgenetisk afdeling har konkluderet i erklæringerne, at det er mere end 1.000.000 gange mere sandsynligt, at det undersøgte materiale fra de to gerningssteder stammer fra tiltalte end en tilfældig anden person i den danske befolkning."

Byrettens begrundelse og afgørelse:

"Det lægges til grund, at begge indbrud er begået på samme måde. Der er på begge gerningssteder fundet DNA-materiale, der kan hidrøre fra tiltalte. Det lægges endvidere til grund, at det fremgår af DNA-analysen, at det efter analysen er mere end 1 million gange mere sandsynligt, at de DNA-spor, der er fundet på gerningsstederne, hidrører fra tiltalte end fra en tilfældig anden person i den danske befolkning. Den omstændighed, at tiltalte kan have efterladt et cigaretskod et tilfældigt sted, og at ger-

ningsmanden har medbragt cigaretskoddet og efterladt det på gerningsstedet beskrevet i forhold 1, betragter domsmandsretten som usandsynlig. Som følge af det anførte, og uanset at der kan være flere personer i den danske befolkning med den samme DNA-profil som den fundne, finder retten, at anklagemyndigheden med den for domfældelse fornødne sikkerhed har godtgjort, at tiltalte er gerningsmanden til tyverierne. Tiltalte er derfor skyldig i tiltalen.

Straffen fastsættes i medfør af straffelovens § 285, stk. 1, jf. § 276, således at tiltalte i medfør af straffelovens § 40, stk. 1, jf. § 61, stk. 2, som fællesstraf, der omfatter reststraffen på 219 dage, idømmes fængsel i 9 måneder."

T ankede med påstand om frifindelse i forhold 1. Anklagemyndigheden påstod **formildelse**, således at straffen ikke omfattede reststraffen efter prøveløsladelsen den 15. oktober 2009.

T var den 15/5 2010 idømt fængsel i 10 måneder som en fællesstraf, der omfattede reststraffen ved prøveløsladelsen den 15/10 2009 (byretsdommen i nærværende sag var afsagt den 29/4 2010, ER).

Resten er citat af landsrettens dom:

"Tiltalte har supplerende forklaret, at han ryger cigarillos. Han har også prøvet at ryge almindelige cigaretter. Når man ryger det ene, ryger man også engang imellem det andet.

Landsrettens begrundelse og resultat

Efter bevisførelsen er det eneste bevis, der knytter tiltalte til gerningsstedet i forhold 1, fundet af et cigaretskod med dna-materiale, der matcher tiltaltes dna-profil, og der er ikke fremkommet andre oplysninger af bevismæssig betydning vedrørende tiltaltes forhold på gerningstidspunktet.

Da der således ikke er ført det til domfældelse fornødne bevis, frifindes tiltalte i forhold 1.

Da reststraffen ved prøveløsladelsen den 15. oktober 2009 er omfattet af Retten i Odenses dom af 25. maj 2010, fastsættes der alene en straf for forhold 2.

Straffen herfor findes passende at kunne fastsættes til fængsel i 40 dage.

Med de anførte ændringer stadfæster landsretten dommen."

- oo0oo -

Forsvareren oplyser, at anklagemyndigheden i anken bl.a. procederede på en utrykt dom, VL 1. afd. S-0095-10, 18/2 2010, hvor landsretten lagde til grund efter fundet af et cigaretskod efter indholdet af erklæringen fra Retsgenetisk Afdeling, at det med alt overvejende sandsynlighed talte for, at T havde været på gerningsstedet.

Landsretten fortsatte:

"Tiltalte har afgivet skiftende forklaringer om, hvor hans effekter blev opbevaret og hvor flyttebilen blev lejet, og det er efter bevisførelsen for landsretten, herunder oplysningerne fra A Biludlejning sammenholdt med forklaringerne i øvrigt, ubetænkeligt at lægge til grund, at flytningen ikke foregik den 3. marts 2009 som forklaret af tiltalte.

Indbruddet er begået i forholdsvis kort afstand fra tiltaltes tidligere bopæl ved B, og tiltalte er tidligere straffet adskillige gange for lignende kriminalitet. Herefter, og da tiltalte endvidere ikke har sandsynliggjort, at nogen skulle have placeret cigaretskodet på gerningsstedet for at hævne sig på ham, tiltrædes det også efter bevisførelsen for landsretten, at tiltalte er fundet skyldig som sket."

- oo0oo -

Sagen drejede som om et indbrudstyveri i villa og besiddelse af hash og piller til eget brug. Landsretten stadfæstede 60 dages ubetinget fængsel og en tillægsbøde på 10.000 kr. som en tillægsstraf til nogle tidligere domme fra 2009.

- oo0oo -

Redaktøren henviser til en afgørelse TfK 2010.953 V, hvor der på grund af DNA på et cigaretskod ved et opbrudt våbenskab blev idømt en fællesstraf på 8 mdr. Andre domme, se f. eks TfK 2009.929 V, samt Lf. Medd. 6/2010, 47/2010 og 66/2010.

Landsforeningens Meddelelse 8/2011

Advokater - God advokatskik - Bistandsadvokat, der lader klient og pårørende læse alle akter - Irettesættelse - Frister

Retsplejelovens § 126, § 143 og § 741 c

En advokat C klagede over, at en bistandsadvokat B havde ladet sin klient A og hendes forældre læse samtlige sagens akter i en sædelighedssag, hvor klientens onkel var sigtet efter straffelovens § 224, jfr. § 222, stk. 1, samt § 232.

Der havde været foretaget politimæssig efterforskning mod B, men Rigsadvokaten fandt ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at rejse tiltale mod B. Nævnet skulle ud over det materielle tage stilling til spørgsmålet om fristoverskridelse, idet klage først var indgivet efter anklagemyndighedens påtaleopgivelse. Sagen blev behandlet i plenum (17 medlemmer), hvoraf 13 admitterede klagen, idet fristen måtte regnes fra det tidspunkt, hvor Advokatrådet blev gjort bekendt med klagen.

Nedenfor gengives afgørelsen vedr. det materielle, der endte med en 16-1 afgørelse om en irettesættelse.

Advokatrådet j.nr. 2010-02-0138, 30/11 2010

Der henvises til ovennævnte resumé.

Det fremgik af kendelsens narratio, at B den 4/6 2008 skrev til A's forældre:

""Jeg kan oplyse, at jeg nu har modtaget sagsakter. Jeg har endnu ikke fået oplyst, hvornår sagen kommer for retten.

I og [A] er meget velkomne til at komme ind på mit kontor for at gennemgå sagsakter og i øvrigt drøfte sagens videre forløb."

Den 23. juni 2008 opgav politiet påtale i straffesagen mod A's onkel.

På et ikke nærmere oplyst tidspunkt gav indklagede A's forældre adgang til at læse politirapporten i sagen.

Den 30. juni 2008 anmeldte en mor A's onkel for overgreb på hendes datter i 2006. Politiet rejste sigtelse mod A's onkel for dette forhold.

Den 15. juli 2008 klagede A's far over påtaleopgivelsen i den sag, hvor onklen havde været sigtet for overgreb mod A. Påtaleopgivelsen blev omgjort den 15. august 2008.

Den 1. september 2008 blev indklagede tillige beskikket som bistandsadvokat for den forurettede i den sag, der blev anmeldt den 30. juni 2008."

Nævnet udtalte:

"16 medlemmer udtaler herefter:

Efter retsplejelovens § 741 c, stk. 3, jfr. stk. 2, må en bistandsadvokat ikke uden politiets samtykke gøre den forurettede eller andre bekendt med indholdet af materiale i sagen, der ikke vedrører den forurettede.

Vi lægger til grund, at indklagede ved en fejl fra politiets side modtog akter, som var omfattet af dette forbud.

Vi finder, at indklagede burde have gjort sig bekendt med materialet, inden han lod forurettede og hendes forældre gennemgå det. Herved ville han forholdsvis nemt kunne have konstateret, at der var materiale, som forurettede og hendes forældre ikke havde adgang til. Ved at undlade en sådan undersøgelse inden han lod A's forældre se akterne, finder vi, at indklagede har handlet i strid med god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Vi finder, at overtrædelsen som udgangspunkt er en alvorlig overtrædelse af god advokatskik, idet det kan have alvorlige konsekvenser for politiets efterforskning, at forurettede uberettiget bliver bekendt med f.eks. andres forklaringer til politiet. Under hensyn til det samlede tidsforløb, siden forholdet blev begået, herunder at indklagede i en længere periode var sigtet i sagen, og at der gik 8 måneder fra Advokatrådets modtagelse af klagen til klagen, finder nævnet, at indklagede alene bør tildeles en irettesættelse, jf. retsplejelovens § 147 c, stk.1.

1 medlem udtaler:

Ifølge retsplejelovens § 741c, stk. 2, 1. punktum havde indklagede som beskikket bistandsadvokat adgang til at gøre sig bekendt med den forurettedes forklaring til politiet og andre dokumenter i sagen vedrørende den forurettede. Det må lægges til grund, at det var tilladt indklagede at overlade sådanne dokumenter modtaget fra politiet til gennemsyn som sket for forældrene og værgerne for den mindreårige pige A, for hvem indklagede var beskikket som bistandsadvokat, jf. herved UfR 1995.693 V.

Det følger af retsplejelovens § 741c, stk. 3, at en bistandsadvokat ikke uden politiets samtykke må gøre den forurettede eller andre bekendt med indholdet af det øvrige materiale i sagen, som politiet har tilvejebragt, jf. retsplejelovens § 741c, stk. 2, 2. punktum, hvilket materiale bistandsadvokaten ifølge bestemmelsen har adgang til at gøre sig bekendt med, når der er rejst tiltale i sagen. Efter det foreliggende har politiet, uanset at tiltale ikke var rejst, ved en fejl sendt indklagede samtlige dokumenter i

sagen, hvor A's onkel var blevet sigtet for at have udsat hende for seksuelle krænkelser.

Henset til at den mod onklen rejste sigtelse alene angik forhold med relation til A, finder jeg ikke fuldt tilstrækkelig grundlag for at fastslå, at det burde have stået indklagede klart, at politiet ved en fejl tillige havde sendt ham sagsakter, der har været omfattet af retsplejelovens § 741c, stk. 2, 2. punktum, ligesom jeg ikke finder, at indklagede har handlet i strid med god advokatskik ved ikke at have gennemgået eller orienteret sig i modtagne sagsakter for at sikre sig, at politiet ikke havde begået fejl, inden han lod A's forældre læse det modtagne materiale. Under henvisning hertil vil jeg således frifinde indklagede for den rejste klage.

Der afsiges kendelse i overensstemmelse med flertallets votum.

Herefter bestemmes:

Nævnet tildeler indklagede en irettesættelse."

Landsforeningens Meddelelse 9/2011

Våben - Knive - Bøde - Langvarig sagsbehandling

Våbenlovens § 10, straffelovens § 82

T havde i april 2009 været i besiddelse af en springkniv. Sagen blev afgjort med en bøde, henset til, at der var gået over 1½ år, siden forholdet var begået.

Københavns Byret SS 3-41/2010, 13/12 2010

T på 32 år var ved et anklageskrift modtaget den 4/1 2010 tiltalt for overtrædelse af våbenlovens § 10, stk. 3, jfr. § 4, stk. 1, jfr. diverse bestemmelser i våbenbekendtgørelsen, ved i april 2009 om aftenen på gaden at have været i besiddelse af en springkniv med en bladlængde på ca. 5 cm.

I forhold 2 overtrædelse af færdselslovens § 42, ved at have kørt med mindst 77 km/t på Åboulevarden, hvor man kun må køre 50 km/t.

Der var påstand om fængselsstraf i forhold 1 og bøde i forhold 2 samt ubetinget frakendelse.

T nægtede forhold 1, erkendte forhold 2, men påstod frifindelse for førerretsfrakendelsen.

T forklarede bl.a. om forhold 1, at han under en visitation selv havde vist kniven, der i virkeligheden var en lighter, der også har et knivsblad. Den var købt i Spanien. Ca. tre uger forinden havde en anden politibetjent set kniven, uden at T havde fået oplyst, at den skulle være ulovlig.

En politibetjent P forklarede bl.a., at T på forespørgsel havde svaret, at han havde en lighter, der også var en kniv. Lighterfunktionen virkede ikke. Vidnet afhørte ikke T.

T var i 2008 straffet for bl.a. vold og vidnetrusler og overtrædelse af færdselslovens § 42 m.v. med en bøde på 3.000 kr. og betinget frakendelse af førerretten.

Byrettens begrundelse og afgørelse:

"Forhold 1

Efter bevisførelsen, herunder den af vidnet politibetjent P afgivne forklaring og de i øvrigt foreliggende oplysninger, er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen. Tiltaltes forklaring om, at en politibetjent ved en tidligere lejlighed skulle have set kniven uden at gøre opmærksom på, at den var ulovlig, kan ikke føre til andet resultat.

Forhold 2

Ved tiltaltes erkendelse og de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i overensstemmelse med tiltalen.

Straffen fastsættes til en bøde på 5.000 kr., jf. våbenlovens § 10, stk. 3, jf. § 4, stk. 1, jf. våbenbekendtgørelsens § 43, stk. 4, jf. § 14, stk. 1, nr. 3, nu § 44, stk. 4, § 15, stk. 1, nr. 3, og færdselslovens § 118, jf. § 42, stk. 1, nr. 1. Forvandlingsstraffen er fængsel i 8 dage.

Påstanden om ubetinget frakendelse af førerretten tages til følge, jf. færdselslovens § 125, stk. 2, jf. § 126, stk. 1, nr. 8, jf. § 128, stk. 1.

For så vidt angår strafudmålingen i forhold 1 har retten efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder, herunder at der er gået over 1½ år siden forholdet blev begået, fundet at forholdet undtagelsesvist kan afgøres med en bøde."

Frakendelsen var de sædvanlige 6 måneder. Kniven blev konfiskeret.

Uagtsom legemsskade - Færdselssag - Højresving - Frifindelse i landsretten - Langvarig sagsbehandling - Menneskerettigheder - Sagsomkostninger

Den Europæiske Menneskerettighedskonvention art. 6, straffelovens § 249, færdselslovens § 26

T var tiltalt for overtrædelse af færdselslovens § 3 og § 26, stk. 6, samt straffelovens § 249, ved i en lastbil med påhængsvogn at have foretaget et højresving, hvorved der skete sammenstød med en lige-ud-kørende cyklist C, der kom slemt til skade, således at varigt mén var opgjort til 100%. Uheldet skete i september 2007, anklageskriftet blev først udfærdiget i maj 2009, og sagen hovedforhandlet i byretten i marts 2010.

I byretten blev T efter anklagemyndighedens påstand idømt bøde på 5.000 kr. og betinget frakendelse.

T ankede til frifindelse for færdselslovens § 26 og straffelovens § 249 og frifindelse for den betingede frakendelse.

Landsretten konstaterede, at T havde forklaret, at han holdt stille i krydset og kørte langsomt frem. Han havde ikke set, hvorfra cyklisten kom. Der var ingen vidner, der havde set uheldet. Der var ingen tekniske undersøgelser, og landsretten fandt det betænkeligt at fastslå, at T havde overtrådt færdselslovens § 26 og straffelovens § 249, hvorfor han blev frifundet for den betingede frakendelse. Da han ikke havde anket domfældelsen efter færdselslovens § 3, blev han idømt en bøde på 500 kr.

Landsretten fandt efter en samlet vurdering, at sagsbehandlingstiden udgjorde en krænkelse efter EMK art. 6. Henset til sagens udfald og til, at statskassen kom til at bære sagsomkostningerne for begge retter, fandt landsretten ikke grundlag for yderligere at kompensere T.

ØL 5. afd. a.s. S-1106-10, 27/8 2010

Der henvises vedr. tiltalen til resuméet ovenfor.

T, der var ustraffet, forklarede for byretten bl.a., at han havde holdt for rødt i krydset og lod en mandlig cyklist passere, da der blev grønt, før han foretog højresvingningen med en hastighed, der ikke oversteg 5 km/t. Han havde næsten rettet forvognen op, da han hørte et klap på siden og konstaterede, at der lå en dame med cykel foran hans forvogns højre hjørne.

Han kunne ikke godkende et fremlagt rids om placeringen.

To politiassistenter, der ikke havde overværet uheldet, forklarede bl.a. om cyklens placering i forhold til den ramte cyklist. Man lavede en foreløbig skitse, der senere blev tegnet som det fremlagte rids.

Byretten lagde ridset til grund og fastslog, at T burde have set cyklisten og dermed havde tilsidesat væsentlige hensyn til færdselssikkerheden og været skyld i, at cyklisten kom alvorligt til skade. T blev dømt efter anklageskriftet og efter anklagemyndighedens påstand idømt en bøde på 5.000 kr. og sædvanlig betinget frakendelse.

T ankede med påstand om frifindelse for færdselslovens § 26 og straffelovens § 249 samt for påstanden om betinget frakendelse. I øvrigt påstod T formildelse. Anklagemyndigheden påstod stadfæstelse.

Landsretten konstaterede, at T samme dag, påkørslen fandt sted, blev afhørt uden sigtelse, og fortsatte:

"Af en politirapport af 30. januar 2009 fremgår det, at det ved internt tilsyn og kontrol blev konstateret, at sagen endnu ikke var færdigbehandlet. Samme dag blev tiltalte telefonisk kontaktet og gjort bekendt med, at han formentlig ville blive sigtet.

Politiet afhørte den 29. oktober 2007 et vidne, der havde rettet henvendelse.

Tiltalte blev sigtet og afhørt den 4. februar 2009.

Den 5. maj 2009 forelå en politiattest vedrørende C."

T forklarede supplerende bl.a., at han via spejlene kunne se ned ad førerhuset og hele vejen ned langs lastbilen, men der var en blind vinkel ved førerhusets højre hjørne. Han havde ikke set cyklisten vælte. Det andet hold politifolk (vidnerne) kom efter 5 minutter.

Politiassistenterne forklarede bl.a., at de kom inden ambulancen. Kvinden lå i fodgængerfeltet. Der var ingen på stedet, der havde set selve uheldet. De kunne ikke forklare, hvorfor sagen kom til at ligge.

Landsretten lod dokumentere en afhøringsrapport en måned efter uheldet, hvor en da 12-årig dreng forklarede, at han ikke havde set selve påkørslen og derfor ikke kunne

sige, hvorfra C kom. Han havde ikke bemærket, at der kørte nogen foran ham på cykelstien inden uheldet.

"Landsrettens begrundelse og resultat

Landsretten lægger til grund, at lastbilen, cyklen og C efter ulykken var placeret, som det er angivet på ridset i sagen.

Tiltalte har forklaret, at han holdt stille i krydset og afventede, at en anden cyklist passerede, hvorefter tiltalte kørte langsomt frem, og at uheldet skete, før hans svingning var tilendebragt. Tiltalte har ikke set, hvorfra C kom. Der er ingen vidner, der har set selve uheldet, hvorfra C kom, eller hvordan hun kørte.

Under disse omstændigheder og uden nærmere oplysninger - herunder i form af tekniske undersøgelser - om hændelsesforløbet før ulykken finder landsretten det betænkeligt alene på baggrund af placeringen efter ulykken af lastbilen, cyklisten og cyklen at anse det for bevist, at tiltalte har overtrådt færdselslovens § 26, stk. 6, og straffelovens § 249. Tiltalte frifindes derfor for overtrædelse af disse bestemmelser.

Som følge af det anførte finder landsretten det heller ikke bevist, at tiltalte har tilsidesat væsentlige hensyn til færdselssikkerheden.

Tiltalte har ikke anket domfældelsen for overtrædelse af færdselslovens § 3. Straffen herfor, jf. færdselslovens § 118, stk. 1, nr. 1, fastsættes til en bøde på 500 kr. Forvandlingsstraffen er fængsel i 4 dage.

Herefter tiltræder landsretten byrettens afgørelse med hensyn til erstatning.

Statskassen betaler sagens omkostninger for begge retter. Afgørelsen om sagsomkostninger er dels begrundet i sagens udfald og i det nedenfor anførte om sagens forløb.

Det fremgår af sagen, at der først blev rejst sigtelse mod tiltalte den 4. februar 2009, og at anklageskrift blev indleveret til retten den 25. maj 2009, hvorefter byrettens dom forelå den 22. marts 2010. Efter det oplyste lå sagen stille fra oktober 2007 til januar 2009, hvor politiet rettede henvendelse til tiltalte.

Herefter og under hensyn til sagens enkle karakter finder landsretten efter en samlet vurdering, at sagsbehandlingstiden indebærer en krænkelse af Den Europæiske Menneskerettighedskonvention artikel 6, stk. 1. Henset til sagens udfald og til afgørelsen

om sagsomkostninger, finder landsretten ikke grundlag for yderligere at kompensere tiltalte."

Landsforeningens Meddelelse 11/2010

Varetægtsfængsling - Gentagelsesfare - Proportionalitet - Røveri, butik-

Retsplejelovens § 762

K blev på gentagelsesfare varetægtsfængslet på et butiksrøveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 2, den 11. maj 2010. Hun kærede fængslingen til landsretten, der stadfæstede, dog med bemærkningen, at K ikke i grundlovsforhøret var afhørt om nogle verserende forhold, på hvilke der var udfærdiget anklageskrift og tillægsanklageskrift, hvorfor disse forhold ikke kunne indgå i grundlaget for varetægtsfængslingen. Siden blev fængslingen forlænget flere gange. Sagen omfattede ud over butiksrøveriet en lang række tyverier og brugstyverier, hvorom K afgav forklaring i indenretligt forhør den 13/7 2010.

Den 28/9 2010 afsagde byretten kendelse om fortsat fængsling, indtil der var afsagt dom i sagen. K kærede med påstand om løsladelse, og kæremålet blev behandlet mundtligt. Landsretten løslod med henvisning til RPL § 762, stk. 3.

VL 1. afd. S-2143-10, 7/10 2010

"Den 28. september 2010 har byretten afsagt kendelse om fortsat varetægtsfængsling af K, indtil der er afsagt dom i sagen, i medfør af retsplejelovens § 767, stk. 3, jf. § 762, stk. 1, nr. 2.

Kendelsen er kæret af sigtede med påstand om løsladelse.

Der foretoges mundtlig forhandling af kæremålet."

...

Landsretten afsagde følgende

"K e n d e l s e:

Af de grunde, der er anført i landsrettens kendelse af 12. maj 2010, tiltrædes det, at betingelserne for fortsat varetægtsfængsling efter retsplejelovens § 762, stk.1, nr. 2, er opfyldt.

Tiltalte blev frihedsberøvet den 10. maj 2010, og sagen er berammet til fortsat hovedforhandling den 18. november 2010. Herefter og efter karakteren af den tiltale for røveri, der begrundet varetægtsfængslingen, vil en fortsat frihedsberøvelse stå i misforhold til den herved forvoldte forstyrrelse af sigtedes forhold, sagens betydning og den retsfølge, som kan ventes, hvis tiltalte findes skyldig, jf. retsplejelovens § 762, stk. 3.

Landsretten tager derfor tiltaltes påstand om løsladelse til følge."